

2011 4-1**Partshøring af naboer inden byggetilladelse**

To borgere klagede til ombudsmanden over at de ikke var blevet partshørt inden deres kommune gav byggetilladelse til et byggeri på deres nabogrund.

Statsforvaltningen og kommunen mente ikke at de to borgere skulle have været partshørt. Statsforvaltningen henviste bl.a. til at kommunen ikke kunne have nægtet at give tilladelse til byggeriet uanset om parterne var kommet med supplerende oplysninger og indsigelser.

Ombudsmanden mente at kommunen burde have partshørt de to borgere. Han mente også at statsforvaltningen burde have påtalt over for kommunen at det ikke skete. Ombudsmanden henviste bl.a. til at det ikke er en betingelse for pligten til at partshøre i en ansøgningssag at myndigheden kan nægte at træffe den afgørelse som der er blevet søgt om.

(J.nr. 2009-3164-104)

5. januar 2011

**Forvaltningsret:
1133.2****Miljøret:
21.1****Ombudsmandens udtalelse**

"Statsforvaltningen Hovedstaden fastslog i afgørelsen af 18. august 2009 at I havde en væsentlig interesse i udfaldet af byggesagen, og at I derfor var parter i sagen.

Jeg er enig i denne opfattelse. I det følgende tager jeg stilling til om I burde have været partshørt inden Herlev Kommune traf afgørelse om at meddele byggetilladelse.

Forvaltningslovens § 19

Forvaltningslovens § 19, stk. 1, har følgende ordlyd:

§ 19. Kan en part i en sag ikke antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, må der ikke træffes afgørelse, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne og givet denne lejlighed til at fremkomme

med en udtalelse. Det gælder dog kun, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Myndigheden kan fastsætte en frist for afgivelsen af den nævnte udtalelse.'

Efter denne regel er der 4 betingelser som skal være opfyldt for at en myndighed har pligt til at partshøre: Der skal i sagen foreligge oplysninger om sagens faktiske omstændigheder (1) som parten ikke kan antages at være bekendt med indgår i sagen (2). Oplysningerne skal være til ugunst for den pågældende part (3), og oplysningerne skal være af væsentlig betydning for sagens afgørelse (4).

Statsforvaltningens opfattelse

Statsforvaltningen Hovedstaden mener ikke at I skulle have været partshørt. Statsforvaltningen har bl.a. peget på at der ikke forelå oplysninger af væsentlig betydning for kommunens isolerede og formelle afgørelse i henhold til byggelovens § 16 som I skulle have været hørt over, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1, 2. pkt. Statsforvaltningen har henvist til at spørgsmålet om partshøring i forhold til den del af afgørelsen som er truffet i medfør af byplanvedtægten, er afgjort af Naturklagenævnet. De omhandlede indbliksgener relaterede sig til forhold som var omfattet af byplanvedtægten, og det faldt derfor uden for statsforvaltningens kompetence at tage stilling til disse. Statsforvaltningen har derudover henvist til at kommunen uanset eventuelle supplerende oplysninger og indsigelser fra parterne ikke kunne have nægtet at give tilladelse til byggeriet da det overholdt alle relevante bestemmelser. Desuden forudsatte kommunen i byggetilladelsen at alle bestemmelser blev overholdt. Statsforvaltningen mener derfor heller ikke at der forelå oplysninger herom som I skulle have været hørt over.

Byggetilladelse kunne ikke nægtes

Jeg har overvejet om det har betydning for spørgsmålet om partshøring at statsforvaltningen har oplyst at kommunen ikke kunne have nægtet at udstede en byggetilladelse.

Det er min opfattelse at dette ikke har betydning for spørgsmålet om partshøring. Det skyldes at det ikke efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, er en betingelse for at der i ansøgningssager er pligt til at partshøre, at myndigheden kan nægte at træffe den afgørelse som der er blevet søgt om.

Vilkår

Et andet forhold er at I ikke nødvendigvis ville have været uden muligheder for at påvirke kommunens afgørelse hvis kommunen havde partshørt jer selv om den ikke kunne have nægtet at udstede byggetilladelsen. Hvis kommunen kunne have stillet vilkår i byggetilladelsen for udformningen af byggeriet, ville en partshøring således have givet jer mulighed for at opfordre kommunen til at indsætte sådanne vilkår.

Jeg kan se at Statsforvaltningen Hovedstaden har været inde på den samme tanke. I et brev af 21. april 2009 bad statsforvaltningen Erhvervs- og Byggestyrelsen om en vejledende udtalelse om en kommunes mulighed for at stille vilkår for en byggetilladelse i de situationer hvor ansøgeren har en byggeret. Erhvervs- og Byggestyrelsen svarede i et brev af 24. juni 2009, men tog i svaret ikke direkte stilling til om Herlev Kommune i den foreliggende sag kunne have stillet vilkår i byggetilladelsen. Statsforvaltningen har ikke omtalt dette spørgsmål i afgørelsen af 18. august 2009 eller i sin udtalelse til mig.

Efter min opfattelse kan der være tvivl om hvorvidt Herlev Kommune kunne have stillet vilkår for udformningen af byggeriet. I den forbindelse har § 6 D, stk. 1, i byggeloven (som dengang var offentliggjort som lovbekendtgørelse nr. 452 af 24. juni 1998) betydning. Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

'§ 6 D. Kommunalbestyrelsen kan gøre en tilladelse efter byggeloven afhængig af, at bebyggelsen får en sådan ydre udformning, at der i forbindelse med dens omgivelser opnås en god helhedsvirkning.'

Denne regel fremgik tidligere af kommuneplanlovens § 44, stk. 1, men den blev med små ændringer overført fra kommuneplanloven til byggeloven ved lov nr. 270 af 2. maj 1990 om ændring af byggeloven, brandloven og kommuneplanloven. Bestemmelsen er nærmere omtalt i cirkulære nr. 65 af 26. juni 1986 om lov om kommuneplanlægning. Det fremgår af dette cirkulære at kommuneplanlovens § 44, stk. 1, normalt kun kunne anvendes i tilfælde hvor bebyggelsen mv. i området på forhånd var karakteriseret ved en særlig helhedsvirkning, og navnlig hvor der var tale om 'bevaringsværdige ældre bymiljøer'. Det fremgår videre at Planstyrelsen ved afgørelser om anvendelsen af § 44, stk. 1, havde lagt afgørende vægt på om den eksisterende bebyggelse i området i sammenhæng med omgivelserne i øvrigt på forhånd var karakteriseret ved en særlig arkitektonisk (landskabsmæssig eller æstetisk) helhedsvirkning. Hvor der var tale om nyere bebyggelse, var der lagt vægt på om denne helhedsvirkning var særlig tilstræbt i planlægningen for området, eventuelt i form af en fælles bebyggelsesform.

Det som er anført i cirkulæret, bygger på bemærkninger som blev fremsat af Folketingets Udvalg om Fysisk Planlægning i forbindelse med Folketingets

behandling af det lovforslag som kommuneplanloven byggede på. Jeg henviser til Folketingstidende 1974-75, 2. samling, tillæg B, sp. 659 f. Det kan tilføjes at i det lovforslag som dannede grundlag for lov nr. 270 af 2. maj 1990, er kommuneplanlovens § 44, stk. 1, nævnt som en bestemmelse der blev anvendt af kommunerne som styringsinstrument i byggesager der specielt af æstetiske grunde påkaldte sig opmærksomhed. Jeg henviser til Folketingstidende 1989-90, tillæg A, sp. 1853. Bestemmelsen er derudover omtalt flere steder i den juridiske faglitteratur. Jeg henviser til Ellen Margrethe Basse, Miljøretten 2, 2. udgave (2006), s. 603 f, Bendt Andersen og Ole Christiansen, Kommuneplanloven med kommentarer, 3. udgave (1989), s. 460 ff, og Bendt Andersen i W. E. von Eyben (hovedred.), Dansk Miljøret 2, Bygge- og planlovgivning, s. 226 f.

Det fremgår ikke af sagen om Herlev Kommune eller Statsforvaltningen Hovedstaden undersøgte om byggelovens § 6 D, stk. 1, kunne anvendes i denne sag. Desuden er de betingelser som ifølge det ovennævnte cirkulære skal være opfyldt hvis en kommune ønsker at bruge denne bestemmelse, ikke formuleret særlig præcist. Jeg har ikke taget stilling til om bestemmelsen kunne have været anvendt i denne sag. Som sagen er oplyst for mig, kan det dog ikke udelukkes at betingelserne for at bruge bestemmelsen var opfyldt. Jeg henviser til at det er anført i Herlev Kommunes kommuneplan 2005-2017, s. 13, at Eventyrkvarteret (hvor de berørte ejendomme ligger) er et eksempel på de villakvarterer som rummer særlige kvaliteter der skal bevares. Endvidere henviser jeg til den beskrivelse af de særlige kulturhistoriske og arkitektoniske træk ved Eventyrkvarteret der fremgår af lokalplan 65 (s. 2-3), som blev vedtaget i 2009.

Lovgennemgang

Statsforvaltningen har i udtalelsen til mig karakteriseret byggetilladelsen som en isoleret og formel afgørelse. I det omfang det er muligt at knytte vilkår til en byggetilladelse, kan den dog efter min opfattelse ikke betragtes som blot en formel afgørelse. Selv om det ikke har direkte betydning for spørgsmålet om partshøring, vil jeg nævne at det efter min opfattelse heller ikke er rigtigt at betegne byggetilladelsen som en isoleret afgørelse. Bygningsreglement 1995, som gjaldt dengang, indeholdt i kapitel 1.9 en bestemmelse som bl.a. fastsatte at kommunen ikke måtte give byggetilladelse før den havde undersøgt om byggearbejdet var i strid med en række andre love der var relevante for byggesagsbehandling, herunder planloven. Denne regel, der nu fremgår af bygningsreglement 2010, kapitel 1.10, er nærmere omtalt i den sag som er gengivet i Folketingets Ombudsmands beretning for 2004, s. 543 ff*. Der er således en sammenhæng mellem reglerne om byggetilladelse og den øvrige lovgivning om regulering af bebyggelse.

Oplysninger til ugunst for parten

Det er fastsat i forvaltningslovens § 19, stk. 1, 2. pkt., at pligten til at partshøre kun gælder med hensyn til oplysninger som er til ugunst for den pågældende part og af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Det er altså ikke alle oplysninger i sagen som skal indgå i partshøringen.

Da Herlev Kommune fik de oplysninger som bygherren indsendte om det påtænkte byggeri, skulle kommunen derfor vurdere om oplysningerne var til ugunst for jer. Om oplysningerne var til ugunst for jer, kunne kommunen ikke vide med sikkerhed da kommunen ikke vidste hvordan I så på sagen på det tidspunkt. På grund af byggeriets dimensioner og udformning var det ikke utænkeligt at oplysningerne måtte anses for at være til ugunst for jer. I John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave (2001), s. 396, er det anført at det undertiden som følge af afgørelsens karakter ikke vil være muligt at afgøre om en oplysning er til ugunst for parten. I sådanne tilfælde vil der altid være pligt til at partshøre. På samme side er det også anført at det i sager hvor der er flere parter, ofte vil være sådan at den ene part ikke umiddelbart har kendskab til oplysninger som den anden part kommer med. Der må derfor regelmæssigt partshøres i sådanne sager.

Oplysninger af væsentlig betydning for sagens afgørelse

I denne sag har statsforvaltningen anført at der ikke forelå oplysninger som havde væsentlig betydning for kommunens afgørelse om at udstede en byggetilladelse. Statsforvaltningen har i den forbindelse henvist til at byggetilladelsen var en formel afgørelse. Den materielle del af afgørelsen blev truffet i medfør af de bebyggelsesregulerende bestemmelser i byplanvedtægten, som det faldt uden for statsforvaltningens kompetence at tage stilling til.

Når en myndighed skal vurdere om en oplysning har væsentlig betydning for en sags afgørelse, må den tage udgangspunkt i de regler som den påtænkte afgørelse er omfattet af. Hvis disse regler giver mulighed for at tillægge en bestemt oplysning væsentlig betydning for den kommende afgørelse, skal denne oplysning indgå i partshøringen medmindre den af andre grunde ikke er omfattet af pligten til at partshøre.

I en sag hvor der er ansøgt om en byggetilladelse, skal partshøringen derfor omfatte de oplysninger i sagen som kan få væsentlig betydning for indholdet af den kommende afgørelse om byggetilladelsen. Når kommunen skal beslutte hvilke oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder der skal indgå i partshøringen, må den med udgangspunkt i byggelovens og bygningsreglementets regler om byggetilladelser vurdere hvilke af sagens oplysninger der kan tænkes at få væsentlig betydning for om der skal udstedes en bygge-

tilladelse, og i givet fald det nærmere indhold af byggetilladelsen. Dog er det kun de regler i bygningsreglementet som kan anvendes i den pågældende sag, der skal indgå i denne vurdering.

Pligten til at partshøre falder ikke bort selv om myndigheden har en formodning om at den pågældende part lægger vægt på oplysninger som ikke er omfattet af pligten til at partshøre. Herlev Kommune kunne altså ikke undlade at partshøre jer selv om den eventuelt forventede at I ville lægge vægt på oplysningerne om indbliksgener og ikke på de oplysninger som kunne tænkes at få væsentlig betydning for om der skulle udstedes en byggetilladelse, og i givet fald det nærmere indhold af byggetilladelsen.

Underretning når parten ikke kender sagens eksistens

Spørgsmålet om hvorvidt Herlev Kommune skulle have partshørt jer, rummer et yderligere aspekt. Det er nemlig lagt til grund i retspraksis og ombudsmandspraksis at en myndighed kan have pligt til at underrette en part i en sag når parten ikke ved at sagen er under behandling hos myndigheden. Dette er også omtalt i den juridiske faglitteratur.

Vestre Landsret fastslog i en dom som er trykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2000, s. 2088 ff, at det forudsætningsvis fremgår af forvaltningslovens § 19 at en part i en klagesag som den der forelå for retten, skal underrettes om at der verserer en sag. I den pågældende sag havde en kommune meddelt et boligselskab en byggetilladelse som naboerne klagede over til statsamtet. Kommunen erkendte i klagesagen at byggetilladelsen ikke var lovlig. Statsamtet gav naboerne medhold uden først at have partshørt boligselskabet, som var uvidende om klagen. Kommunen ændrede herefter standpunkt igen og fastholdt at byggetilladelsen var lovlig. Naboerne anlagde sag mod kommunen hvor de stillede krav om at det ulovlige byggeri skulle rives ned. Kommunen anlagde sag mod statsamtet og gjorde gældende at statsamtets afgørelse var ugyldig fordi statsamtet ikke havde partshørt boligselskabet. Landsretten gav kommunen medhold og udtalte at det var i strid med forvaltningslovens § 19 eller grundsætningen i denne bestemmelse at statsamtet ikke havde orienteret boligselskabet om at der verserede en sag. Statsamtet havde desuden tilsidesat § 19 eller ulovbestemte principper om partshøring ved at undlade at høre boligselskabet da kommunen fuldstændig og til ugunst for boligselskabet ændrede opfattelse og erkendte at byggetilladelsen ikke var lovlig. Jeg henviser også til den sag som er gengivet i Folketingets Ombudsmands beretning for 2002, s. 491 ff*.

Denne pligt til inden der træffes afgørelse i en sag, at gøre en part bekendt med at sagen eksisterer, kan formentlig fastslås med størst sikkerhed i de tilfælde hvor en myndighed står over for at træffe afgørelse om påbud, forbud

eller andre former for mere følelige indgreb over for den enkelte borger. Det må dog antages at denne pligt også indtræder i andre tilfælde hvor det har betydning for parten at kende sagens eksistens for at kunne varetage sine interesser. I den forbindelse kan det nævnes at det i lovforslaget til forvaltningsloven er anført at de foreslåede bestemmelser i lovens kapitel 5 om partshøring (§§ 19-21) i praksis måtte antages at medføre at parter i de få tilfælde hvor en sag blev behandlet af en myndighed uden at parten var blevet gjort bekendt med det, ville blive gjort bekendt med sagen inden myndigheden traf afgørelse. Jeg henviser til Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 94. Jeg henviser i øvrigt til John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave (2001), s. 367 f, med omtale af bl.a. de sager som er gengivet i Folketingets Ombudsmands beretning for 1986, s. 82 ff*, og for 1993, s. 287 ff* og s. 156 ff*. Jeg henviser endvidere til Jens Garde mfl., Forvaltningsret, Sagsbehandling, 6. udgave (2007), s. 252 f, og Jon Andersen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 513 f.

I denne sag må det antages at det ville have haft betydning for jeres mulighed for at varetage jeres interesser hvis kommunen inden den udstedte byggetilladelsen, havde oplyst jer om at den havde byggesagen om jeres naboejendom under behandling. Hvis kommunen havde givet jer denne oplysning, ville I således have haft mulighed for at opfordre kommunen til at anvende sine beføjelser efter byggelovens § 6 D, stk. 1, eller planlovens § 14. Den sidstnævnte bestemmelse giver kommunen mulighed for at nedlægge forbud mod at der retligt eller faktisk etableres forhold som kan hindres ved en lokalplan. Forbuddet kan højst have gyldighed i et år.

Konklusion

Samlet mener jeg at Herlev Kommune burde have partshørt jer inden kommunen traf afgørelse om at meddele byggetilladelse. Jeg mener at Statsforvaltningen Hovedstaden burde have påtalt over for Herlev Kommune at dette ikke skete.

Jeg har gjort myndighederne bekendt med min opfattelse. Jeg har ikke henstillet til myndighederne at genoptage sagen. Det skyldes at jeres indsigelser drejede sig om indbliksgener som var omfattet af en byplanvedtægt, og som Statsforvaltningen Hovedstaden derfor ikke havde kompetence til at tage stilling til.

Jeg returnerer jeres bilag. Jeg foretager mig herefter ikke yderligere i sagen.”

Sagsfremstilling

I en udtalelse af 19. januar 2009 [gengivet i Folketingets Ombudsmands beretning for 2009 som sag nr. 4-2*] henstillede jeg til Statsforvaltningen Hovedstaden at genoptage sagen om A og B's klage til statsforvaltningen over Herlev Kommunes afgørelse af 26. januar 2006 om byggetilladelse til et byggeri på A og B's nabogrund. I min udtalelse kritiserede jeg at statsforvaltningen havde afvist A og B's klage fordi statsforvaltningen anså den for at angå forhold som lå uden for statsforvaltningens kompetence. Jeg skrev også i udtalelsen at jeg havde overvejet om jeg burde tage stilling til om A og B kunne anses for klageberettigede i forhold til kommunens afgørelse. Jeg afstod imidlertid fra det fordi statsforvaltningen først skulle have lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål. Min udtalelse af 19. januar 2009 indeholder en gennemgang af sagens forløb frem til udtalelsen.

Statsforvaltningen Hovedstaden traf den 18. august 2009 afgørelse om at A og B var klageberettigede efter byggeloven i forhold til Herlev Kommunes afgørelse af 26. januar 2006. Statsforvaltningen henviste til at A og B havde en væsentlig interesse i udfaldet af sagen fordi der med byggeriet blev opført en etage i 1. sals højde med en 17 meter lang facade med 4 vinduer. Statsforvaltningen kunne derfor behandle A og B's klage over at kommunen ikke partshørte dem efter byggelovgivningen inden kommunen meddelte byggetilladelse til byggeriet.

I afgørelsen af 18. august 2009 skrev statsforvaltningen at den ikke mente at kommunen burde have partshørt A og B efter byggelovgivningen. Statsforvaltningen lagde vægt på at byggelovens § 16 ikke selvstændigt regulerer nogen af de forhold som A og B havde en væsentlig individuel interesse i, uanset at de var klageberettigede og parter i sagen. Statsforvaltningen mente ikke at der i relation til byggelovens bestemmelser forelå oplysninger af væsentlig betydning for sagens afgørelse som A og B skulle have været bekendt med, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1, 2. pkt. Baggrunden for dette var at de bygningsregulerende bestemmelser, som gav A og B indbliksgener, og som A og B havde klaget over, var omfattet af en byplanvedtægt. Da de omhandlede indbliksgener relaterede sig til forhold som var omfattet af planloven og ikke byggeloven, faldt det uden for statsforvaltningens kompetence at tage stilling til indbliksgenerne.

A og B klagede i et brev af 28. august 2009 til mig over Statsforvaltningen Hovedstadens afgørelse af 18. august 2009. Af deres klage fremgik bl.a. følgende:

"Iht. forvaltningsloven har vi partsret, fordi vi netop ikke var bekendt med myndighedens bestemte oplysninger i bygherres ansøgning om byggetilladelse. Altaner, udvendige trapper og store vinduespartier er til væsent-

lig ugunst for naboer, fordi det giver ubehagelige indbliksgener hos naboer og naboers naboer. Med partshøring ville naboer være blevet gjort bekendt med oplysningerne, og naboer ville have fået lejlighed til at fremkomme med udtalelser for at finde en for alle parter acceptabel løsning, inden byggeriet blev igangsat.”

I et brev af 9. oktober 2009 bad jeg Statsforvaltningen Hovedstaden og Herlev Kommune om udtalelser i anledning af A og B's klage til mig. Jeg bad statsforvaltningen om med baggrund i det som A og B havde anført i deres klage, nærmere at begrunde hvorfor de efter statsforvaltningens opfattelse ikke skulle have været partshørt inden kommunen udstedte byggetilladelsen. Jeg bad også statsforvaltningen om at uddybe hvorfor det – som jeg forstod det var statsforvaltningens opfattelse – havde betydning for kommunens pligt til at partshøre at de forhold (indbliksgener) som A og B's klage efterfølgende viste sig at angå, var omfattet af en byplanvedtægt.

Herlev Kommune oplyste den 12. november 2009 at den grundlæggende præmis til spørgsmålet var at der var udstedt en byggetilladelse til det pågældende byggeri i henhold til bygningsreglementet og den dagældende byplanvedtægt hvortil der ikke krævedes dispensation af nogen art. Byggeriet holdt sig inden for de dagældende regler for området, hvad enten de var udstukket i bygningsreglementet eller i byplanvedtægten. Det var kommunens opfattelse at man som nabo til hver en tid måtte være indstillet på at blive mødt med et byggeri af den omhandlede karakter, ligesom man selv til hver en tid havde haft ret til at opføre et lignende byggeri hos sig selv. Der var med byplanvedtægtens bestemmelser gjort op med byggeriets mulige omfang, herunder antal etager og afstand til skel mv. Når dette var overholdt, var naboer ikke parter i en given byggesag fordi der i byplanvedtægten var gjort op med spørgsmålet om indbliksgener, forstået på den måde at et byggeri i to fulde etager uanset udformning i sagens natur ville give indblik til nabogrundene. Hvis der havde været tale om at byggeriet krævede dispensation, var der blevet foretaget en naboorientering om de punkter der udløste en eventuel dispensation. Dette var for eksempel tilfældet i en tilsvarende sag som A og B havde nævnt.

Statsforvaltningen Hovedstaden skrev i et brev af 25. november 2009 at det fremgår af byggelovens § 8, stk. 4, at byggelovgivningens bestemmelser viger hvor forholdet er reguleret af bestemmelser i en lokalplan. Byplanvedtægten for området regulerede sagens spørgsmål om blandt andet etageantal og afstand til skel. Kommunen havde derfor truffet en afgørelse efter planloven om de bebyggelsesregulerende forhold. Statsforvaltningens kompetence til at behandle klagen omfattede herefter alene kommunens formelle udstedelse af byggetilladelsen i henhold til byggelovens § 16, som på grund af ovenstående ikke regulerede de materielle spørgsmål om højde og afstand til skel i sagen. Herefter fremgik følgende af statsforvaltningens udtalelse:

”For så vidt angår forvaltningsretlige spørgsmål i sagen, er statsforvaltningens kompetence således også begrænset til kun at omfatte kommunens formelle afgørelse om at udstede en byggetilladelse i henhold til byggelovens § 16.

Statsforvaltningen finder, at kommunen berettiget kunne foretage en forudgående vurdering af, at der ikke var oplysninger af væsentlig betydning for kommunens isolerede og formelle afgørelse i henhold til byggelovens § 16, som parterne burde have været hørt over i medfør af forvaltningslovens § 19.

Spørgsmålet om hvorvidt kommunen skulle have foretaget partshøring forud for den materielle del af afgørelsen som er truffet i medfør af de bebyggelsesregulerende bestemmelser i byplanvedtægten, må afgøres af Naturklagenævnet, som er klageinstans, for så vidt angår kommunens afgørelser truffet i medfør af planlovgivningen.

Naturklagenævnet har truffet afgørelse herom den 6. november 2007. Statsforvaltningen er ikke enig med kommunen i at klagerne ikke kan betragtes som parter i forhold til byggetilladelsen og de bebyggelsesregulerende bestemmelser, fordi byggeriet overholder disse bestemmelser.

Kommunens ret til at undlade partshøring må efter statsforvaltningens opfattelse begrundes med, at kommunen uanset supplerende oplysninger og indsigelser fra parterne ikke kan nægte byggeriet, da det overholder alle for forholdet gældende bestemmelser. Der foreligger derfor ikke oplysninger i relation til kommunens behandling af sagen i henhold til disse bestemmelser, som parterne skal høres over.

Det skal afslutningsvis bemærkes, at statsforvaltningen heller ikke finder, at det forhold, at klagerne eventuelt efter ombudsmandens opfattelse må anses som parter i forhold til byggesagen i sin helhed, herunder i forhold til f.eks. konstruktioner, VVS-installationer, lydkrav m.v., kan føre til et andet resultat.

Byggetilladelsen forudsætter alle bygningsreglementets bestemmelser overholdt, hvorfor oplysninger herom fra parterne ikke kan have betydning for kommunens afgørelse. Herudover kan kommunens afgørelser om disse forhold ikke siges at være til ugunst for klagerne.

...”

A og B kommenterede i et brev af 14. december 2009 Statsforvaltningen Hovedstaden og Herlev Kommunes udtalelser.

NOTER: (*) FOB 1986, s. 82, FOB 1993, s. 156 og 287, FOB 2002, s. 491, FOB 2004, s. 543, og FOB 2009, sag nr. 4-2.